RADIM KAUFMANN

Nevěsta z Potopené lodi

Moře pohřbilo poklad. Pravdu ne.

Nevěsta z potopené lodi

RADIM KAUFMANN

NEVĚSTA Z POTOPENÉ LODI

Moře pohřbilo poklad. Pravdu ne.

Historický dobrodružný román

© 2026 Radim Kaufmann. Všechna práva vyhrazena.

Toto je beletristické dílo inspirované historickými událostmi. Hlavní postavy, jejich příběhy, současná expedice a její nálezy jsou smyšlené.

Obálka a ilustrace: Kaufmann Creative AI Studio©. Vytvořeno s využitím generativní AI.

Obsah

ČÁST 1 · Nevěsta

Úvod 10

01 Poslední hedvábí 13
- Svatební dohoda
- Prolomená brána

02 Dopis bez pobřeží 27
- Eviny písemnosti
- Nezveřejněná kresba

03 Jména na seznamu 40
- Místnost pro zadržené
- Nepravdivý zápis

04 Podmínky přístupu 53
- Nabídka
- Partner pro výzkum

05 Muž s pečetí 66
- Příkaz k ostraze
- Vyměněný seznam

06 Druhý opis 79
- Papír a inkoust
- Místo vylodění

07 Plavba 93
- Nalodění
- Příkaz k prohlídce

08 Příliš vhodný snímek 107
- Nespolehlivý snímek
- Únik do veřejnosti

09 Cena jména 121
- Neúspěšná prohlídka
- Surayin návrh

Obsah

ČÁST 2 · Králův náklad

10 Druhý břeh 135
Rodinné svědectví
Zmizelá řeka

11 Co stojí přísaha 149
Značky na nákladu
Voda v podpalubí

12 Čáry v bahně 164
První průzkum
Chybějící záznam

13 Prázdné místo 178
Mariamino zmizení
Před úsvitem

14 Syn mecenáše 195
Příběh o dědictví
Fotografie ze sbírky

15 Místo blízko světla 210
Přesun truhlice
Zatarasený východ

16 Loď, ne legenda 226
Rozptýlené trámy
Neznámý člun

17 Bez dluhu 241
Vrácená možnost volby
Sílící vítr

18 Co Eva zatajila 257
Nedokončená hypotéza
Tvrzení o evakuaci

Obsah

ČÁST 3 · Břeh beze jména

19 Zavřený průlez 272
Překážka
Náraz na mělčinu

20 Příkaz k evakuaci 287
Zajištění dat
Soukromý návrat

21 Tíha zlata 302
Opuštěné bohatství
Uvězněné dítě

22 Vypůjčený původ 316
Návrh na prodej
Zneužité jméno

23 Lidé, ne náklad 330
Uvolnit cestu
Rozhodnutí zachránit

24 Jméno jako klíč 343
Oprava zprávy
Ztracený signál

25 Vor 357
Mezi trámy
Zvuk příboje

26 Falešná nouze 371
Uvízlý kolega
Zapečetěný kontejner

27 Oheň na břehu 386
Záchrana u břehu
Chráněná jména

Obsah

ČÁST 4 · Co moře vrátilo

28 Co může dokázat truhlice 400
Zkorodované značky
Poslední nabídka

29 Opis 415
Vzpomenout si na jména
Nabídnutá plavba

30 Živý záznam 430
Porovnání jmen
Doklad o přežití

31 Rozhodnutí zůstat 443
Cena odchodu
Praktické sliby

32 Vrak nemluví za vlastníka 457
Stopa důkazů
Obezřetné prohlášení

33 Dopis beze jména 472
Ochranná mlčení
Zvolený závazek

34 Předmět na souši 485
Historie držby
Opravené zasazení

35 Jejich vlastní břeh 499
Učit se číst
Odplouvající loď

36 Co zůstává 512
Společná zpráva
Další setkání

Historie, fikce a to, co zůstává 524

Pobřeží, které zmizelo

Na mapě může být ztroskotání jediným bodem. V lodním seznamu několika řádky. Pro člověka, který v té chvíli stojí pod palubou a poslouchá vodu za dřevěnou stěnou, však žádný bod neexistuje. Je jen cesta ven, něčí ruka ve tmě a rozhodnutí, na které zbývá příliš málo času.

Roku 1511 dobyli Portugalci Malakku, přístav spojující obchodní cesty mezi Indickým oceánem a východní Asií. Zboží tu měnilo majitele, jazyky se potkávaly u vah a smlouvy mohly být stejně důležité jako zbraně. Dobytí města neznamenalo jen změnu vlajky. Zasáhlo domácnosti, obchodní vztahy i lidi, o jejichž dalším osudu rozhodoval někdo jiný.

Po dobytí Malakky odplula portugalská Flor de la Mar směrem k Indii. Na palubě byl Afonso de Albuquerque; raná vyprávění spojují loď s bohatým nákladem získaným ve městě. U Sumatry loď ztroskotala. Přesný den, průběh katastrofy i rozsah ztrát nejsou ve všech pramenech podány stejně. Jistota končí dříve, než začínají nejbarvitější legendy.

Právě do prostoru mezi dochovanými zprávami vstupuje tento román. Suraya není zapomenutá princezna, jejíž život se podařilo dohledat v archivu. Duarte není rytíř vyňatý z nalezeného deníku. Jsou to vymyšlení lidé, zasazení do skutečného světa obchodních přístavů, dobyvačných výprav a nebezpečných plaveb. Jejich příběh se ptá, co mohl pro jednotlivce znamenat záznam, který jinému připadal jako pouhá položka nákladu.

O pět století později pracuje námořní archeoložka Klára Sequeira s jiným druhem nejistoty. Dopis může mít doložené stáří, a přesto vyprávět neúplnou pravdu. Kresba může zachycovat skutečný předmět, aniž by dokazovala, odkud

pochází. A člověk ochotný zaplatit výpravu může od stejného nálezu očekávat něco zcela jiného než ti, kdo ho zkoumají.

Obě časové linie oddělují staletí, ale spojuje je otázka důvěry. Komu svěřit jméno? Koho pustit k dokumentu, který nelze nahradit? Kdy je mlčení ochranou a kdy už pomáhá někomu, kdo spoléhá na to, že se ostatní neozvou? Odpovědi budou Surayu i Kláru něco stát. Žádná z nich přitom nebude mít všechny informace ve chvíli, kdy se bude muset rozhodnout.

V tomto příběhu má místo láska, ale také práce: čtení nejasného rukopisu, překládání, opatrné porovnávání stop a pomoc lidem, kteří nemohou jednoduše odejít. Moře neposkytuje snadná potvrzení. To, co zůstalo pod hladinou, nelze zaměnit za to, co si přejeme najít; a to, co přežilo na souši, je třeba číst se stejnou pozorností.

Než se tedy otevře první kapitola, stojí za to představit si přístav ještě v okamžiku, kdy jeho obyvatelé netuší, jaké události jednou vstoupí do kronik. Látku složenou pro svatbu. Čerstvý zápis v účtech. Dítě, které někdo zavolá domů. Za příběhem potopené lodi začíná příběh lidí, kteří zatím stojí na břehu.

KAPITOLA 1

Poslední hedvábí

Malakka, 1511

Svatební dohoda

„Spočítejte to ještě jednou,“ řekla Suraya.

Otec jí věnoval pohled, který si obvykle schovával pro sluhu, jenž před hostem rozbil něco cenného.

„Už je to spočítané.“

„Tak vám vyjde stejné číslo.“

Muž vyslaný rodinou jejího budoucího manžela položil prsty na složené hedvábí. „Je na látce nějaká vada?“

„Ne.“

„Na našem slově?“

„Je tu sedm kusů. Váš člověk říkal osm.“

V místnosti nastalo takové ticho, že za zástěnou slyšela Mariam žvýkat.

Host zvedl horní záhyb. Pod červeným hedvábím leželo zelené, žluté, dva odstíny modré, nebarvené krémové a tmavá látka, jejíž vzor se ukázal jen proti světlu. Sedm. Suraya viděla, jak z truhlice vyndávají každý kus.

Otec se otočil ke dveřím. „Možná osmý nechali dole."

„Ten osmý předmět nebyla látka," řekl host.

Zpod nejtmavšího kusu vytáhl drobný předmět a položil ho na rohož. Dřevěnou známku, vyleštěnou doteky rukou, se zářezem na jednom okraji a třemi mělkými značkami na líci.

Suraya po ní sáhla.

Hostovy prsty ji sevřely dřív.

„Potvrzení," řekl.

„K východnímu skladišti?"

Otcův pohled sklouzl k jejímu přívěsku, jako by modrý kámen na jejím hrdle vyžadoval prohlídku. Stejně se na ni podíval, když jí bylo dvanáct a zeptala se, proč dlužník přinesl místo peněz rýži.

„Znáte naše značky," řekl host.

„Pomáhám s účty."

„U manželky užitečná dovednost."

„Čí potvrzení to je?"

„Surayo," ozval se otec.

Neodtrhla oči od známky. Zářez určoval budovu. Tři značky muže, jejichž zboží bylo uvnitř. U dvou z nich sama kontrolovala zůstatky. To zboží nepatřilo jí, aby je mohla přijmout darem, ani jejímu otci, aby je mohl darovat.

Host se usmál. „Doufali jsme v příjemné dopoledne."

„Já také."

Za zástěnou Mariam přestala žvýkat.

Otec položil dlaň na rohož. „Dcera se ptá, protože chce dohodě porozumět.“

„Pak ji rád vysvětlím. Náš dům převezme odpovědnost za zboží uložené pod touto značkou.“

„A za závazky, které na něm váznou?“ zeptala se Suraya.

„Ty přecházejí se zbožím.“

„I když zboží nebude možné dodat?“

Host pohlédl k řece. Z pokoje byl mezi dvěma střechami vidět úzký proužek vody. Projel jím člun, prázdný až na veslaře.

„Obchod pokračuje,“ řekl.

„Vaše rodina posílá lodě pryč.“

„Jako každá prozíravá rodina.“

„Ale chcete, aby ty naše zůstaly.“

Otec promluvil dřív, než mohl host odpovědět. „Přines nám čerstvou vodu.“

Suraya se podívala na netknuté pohárky.

„Prosím,“ dodal.

Vstala. Červené hedvábí se jí zachytilo pod kolenem, a než odešla, opatrně je uvolnila. U zástěny ji Mariam chytila za ruku.

„Mě jsi spočítala?“ zašeptala.

„Cože?“

„Všechno ostatní jsi počítala.“

Suraya se sklonila. „Ty nejsi součást darů.“

„Ty taky ne.“

„Dojěz koláček.“

„Už jsem ho dojedla.“

„Tak ho přestaň žvýkat.“

Mariam jí ukázala prázdnou pusu. Bylo jí devět a zjistila, že dospělí se někdy smějí, i když chtějí být rozzlobení. Suraya si přiložila prst ke rtům, ale dítě si už všimlo, jak se snaží neusmát.

V chodbě čekala teta s čerstvou nádobou. Slyšela dost, aby jí ji podala, aniž se ptala, nač je voda zapotřebí.

„Musíš ho vyslýchat před návštěvou?“

„Odpověděl by mi potom?“

„Snaží se chránit tento dům.“

„Tím, že ho dá jinému domu?“

„Tím, že zajistí někoho, kdo bude mluvit za nás.“

„Já mluvit umím.“

„Víš, jak to myslím.“

Suraya se ramenem opřela o stěnu. Dole nesli muži k přístavnímu můstku truhlici. Ráno ji přinesli plnou. Teď ji dva dokázali unést bez odpočinku.

„Vědělas o tom skladišti?“

„Ne.“ Teta ztišila hlas. „Tvůj otec skoro nespal.“

„Tím se dluh nemění.“

„Ne. Mění se tím to, co člověk slíbí, aby zmizel.“

Suraya odnesla vodu sama.

Host si přisunul známku ke koleni. Otec mluvil o odjezdu, ale jakmile vstoupila, změnil téma.

„Mohu počkat venku,“ řekla.

„To není nutné,“ odpověděl host.

„Tak tu známku nechte.“

Otec na okamžik zavřel oči.

„Jestli potvrzuje převod,“ pokračovala, „měl by někdo sepsat, co se převádí. Balíky, nároky na ně, poplatky za uskladnění. Nestačí jméno budovy.“

„Chcete svou svatbu snížit na účet ze skladiště?“

„Skladiště jste přinesl vy.“

Podíval se na otce. „Možná bychom měli přijít jindy.“

„Budou tu ještě vaše lodě?“ zeptala se.

Host vstal.

Otec se zvedl s ním, takže pohyb vypadal jako zdvořilost, nikoli jako vyprovázení. „Látky tu nechte. Pošleme odpověď.“

„A potvrzení?“

„To také.“

Muž zaváhal a pak položil známku na červené hedvábí.

U schodů se z nádvoří zvedly hlasy. Zarachotila závora. Kdosi zavolal na Surayina otce, aniž připojil obvyklý pozdrav.

Host se zastavil.

Do chodby vběhl mladý nosič ze skladiště. Sotva popadal dech. Jednu stranu haleny měl černou od říčního bahna.

„Dolní přechod,“ řekl. „Prý padl.“

„Kdo to říká?“ vyštěkl otec.

„Lidé, kteří odtamtud přicházejí.“

„Viděls to?“

„Ne. Ale muži ze skladiště odcházejí.“

Zvenčí se přes střechy přenesla hlubší rána. Host sebou trhl dřív, než to stačil skrýt.

Surayin otec se otočil ke sluhovi. „Doveď ho k můstku. Zjisti, jestli na něj ještě čeká člun.“

Host už byl na cestě.

„A naše odpověď?“ zeptal se ode dveří.

Otec pohlédl na opuštěné hedvábí.

„Dostanete ji, až bude čas nějakou dát.“

Když odešel, Suraya vzala známku do ruky.

„Polož ji,“ řekl otec.

„Chtěl jsi přijmout.“

„Chtěl jsem tě dostat pryč.“

„Bez Mariam?“

„Ne.“

„Bez tety?“

„Ne.“

„Tak řekni, co jsi sliboval.“

Vzal jí známku z ruky a položil ji vedle pohárků. Prsty se mu třásly. To nikdy předtím neviděla.

„Řeknu ti to na člunu.“

Prolomená brána

„Nic, na co potřebujete obě ruce,“ řekl otec.

Sluha se zastavil s lakovanou skříňkou na prsou.

„Nech ji tu.“

„Domácí pečeti…“

„Za šerpu. Skříňku nech.“

Muž ji odložil tak opatrně, že na něj Suraya chtěla vykřiknout. Místo toho odešla do vnitřního pokoje a svlékla těžší svrchní hedvábí. Jednou je přeložila, uvědomila si, co dělá, a nechala je na rohoži.

Ve dveřích stála teta.

„Kde je Mariam?“ zeptala se Suraya.

„Se ženami.“

„S kterými?“

„Dole. Vezmi si tohle.“

Podala jí tmavý bavlněný přehoz. Suraya si jej připevnila přes lehčí šaty.

„Přívěsek,“ řekla teta.

Suraya sáhla za krk.

„Ne. Dovnitř.“

Zastrčila zlato pod látku. Opravený okraj zasazení se na okamžik zachytil o volnou nit.

Zdola se ozval otcův hlas. „Jdeme hned.“

Suraya chytila tetu za ruku. Společně seběhly po zadních schodech, kde vzduch voněl rozpáleným olejem a mokrým dřevem. U kuchyňských dveří čekaly dvě služebné. Ani jedna nevzala hrnce. Jedna si o bok opírala nádobu s pitnou vodou.

U můstku se úzký člun napínal na úvazu. Otec stál uvnitř a přel se s lodníkem.

„Ne hlavním korytem,“ říkal.

„Zdí proplout neumím.“

„Znáš jinou cestu.“

„S tolika lidmi?“

„Dostaneš zaplaceno.“

„Když nebudu moct veslovat, kdo mi zaplatí?“

„Surayo.“ Otec natáhl ruku. „Pomoz tetě.“

Svedla tetu po mokrých schodech. Služebná jim podala vodu. Člun se naklonil a teta sevřela Surayino zápěstí, dokud se neustálil.

„Kde je Mariam?“ zeptala se Suraya.

„Vpředu,“ odpověděla služebná.

Vpředu byly uzly se zavazadly. Pod jedním se krčil drobný chlapec s odvrácenou tváří.

Suraya se sklonila. „Mariam?“

Chlapec vzhlédl. Byl to kuchařčin syn.

Otočila se k domu.

Vydavatelský tým

Nevěsta z potopené lodi

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: **Radim Kaufmann**

Šéfredaktor: **Radim Kaufmann**

Spoluautoři: **Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter**

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: **Erin Caldwell**

Akviziční redaktor: **Camille Foster**

Vedoucí knižní řady: **Audrey Nolan**

Odpovědný redaktor titulu: **Owen Barrett**

Vedoucí rubriky: **Marissa Cole**

Koncepční redaktor: **Nora Callahan**

Stylistický redaktor: **Lydia Shaw**

Jazykový redaktor: **Maya Chen**

Jazykový korektor: **Leah Winters**

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: **Vera Hollander**

Knižní grafik: **Jasper Vaughn**

Grafik knižních obálek: **Roman Blake**

Obrazový redaktor: **Celeste Rowan**

Ilustrátor: **Hazel Corbin**

Vydavatelský tým

Nevěsta z potopené lodi

Sazba a výroba

Sazeč: **Fiona Ashby**

Vedoucí výroby: **Meredith Sutton**

Specialista na elektronické knihy: **Devin Cho**

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: **Nolan Pierce**

Výtvarnice návrhů obálek a scén: **Ivy Carver**

Ilustrátorka výukových materiálů: **Lucia Vega**

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: **Felix Archer**

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026